

2. W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że pracownik takiego przedsiębiorstwa – który ma miejsce zamieszkania w drugim państwie członkowskim i podlega tam obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu, ale który wykonuje pracę na przemian tydzień w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba pracodawcy, a następnie tydzień w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania i podlega tam obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu – wykonuje pracę „zwykle” w obu państwach członkowskich w rozumieniu tego artykułu?

3. W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że w celu zaspokojenia niezaspokojonych roszczeń pracownika, który zwykle wykonuje lub wykonywał pracę w dwóch państwach członkowskich, właściwa jest względnie właściwa są:

- a) instytucja gwarancyjna państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik podlega w ramach koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (ubezpieczenia społecznego), jeżeli zgodnie z art. 3 dyrektywy 2008/94 instytucje gwarancyjne w obu państwach są zorganizowane w taki sposób, że składki pracodawcy na finansowanie instytucji zabezpieczającej wypłaty są uiszczane jako część obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne,
- b) lub instytucja gwarancyjna innego państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba niewypłacalnego przedsiębiorstwa; lub
- c) instytucje gwarancyjne obu państw członkowskich, tak aby pracownik przy składaniu wniosku mógł wybrać, do której instytucji chce skierować swoje roszczenie?

(¹) Dyrektywa z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2008, L 283, s. 36).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de apel București
(Rumunia) w dniu 21 grudnia 2021 r. – R.I./Inspectia Judiciară, N.L.**

(Sprawa C-817/21)

(2022/C 165/32)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R.I.

Strona pozwana: Inspectia Judiciară, N.L.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 i art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, decyzję 2006/928 (w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją) (¹) a także gwarancje niezawisłości i bezstronności wynikające z prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które umożliwiają głównemu inspektorowi inspekcji sądowej wydawanie aktów administracyjnych o charakterze normatywnym (podrzędnych wobec ustawy) lub indywidualnym, w których decyduje on w sposób autonomiczny o organizacji ram instytucjonalnych inspekcji sądowej w zakresie wyboru inspektorów sądowych i oceny ich działalności, prowadzenia działalności inspekcyjnej, jak również powoływania zastępcy głównego inspektora, w wypadku gdy zgodnie z ustawą organiczną osoby te jako jedyne mogą przeprowadzać, zatwierdzać lub uchylać czynności dochodzenia dyscyplinarnego w stosunku do głównego inspektora?

(¹) Decyzja Komisji 2006/928/CE z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).